

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

► 5 Septiembre, 2016

L'escultor Miquel Blay

JORDI PAUSAS. PARÍS.

■ El 150è aniversari del naixement del gran escultor olotí Miquel Blay (1866-1936) –amb obra en una dotzena de països–, és celebrat a Olot amb una gran exposició. Blay estudià a l'Escola Pública de Dibuix d'aquella ciutat, que dirigia Josep Berga i Boix. Prosseguí els seus estudis a Barcelona i París, –on s'establí una colla d'anys–. Nomenat director de l'Acadèmia Espanyola de Belles Arts de Roma, ajudà a la formació de destacats artistes, la qual cosa és impensable en els nostres dies, er què els artistes de més anomenada es fan en un tancar i obrir d'ulls sense necessitat de cap mestratge.

L'efemèride igualment és celebrada al Museu d'Art de Girona amb l'exposició titulada *El camí de l'èxit*. Madrid també ha estat sensible a l'homenatge amb l'exposició *Miquel Blay. Solidez y belleza*, que se celebra al Museu del Prado...

En canvi, al cap i casal de Catalunya, on es troben algunes de les seves millors obres, entre les quals cal destacar l'emblemàtic grup escultòric titulat *La cançó popular* que es pot admirar a la façana del Palau de la Música Catalana, el bel

edifici modernista de Puig i Cadafalch, no ha estat programada la que hauria d'haver estat una gran exposició al Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) que dirigeix amb mà de ferro el polèmic Pepe Serra.

A aquestes alçades de la història, és grotesc i inacceptable el silenciament –i el menyspreu– envers l'obra del gran escultor Miquel Blay. Culturalment, Barcelona ha esdevingut la ciutat dels prodigis capgirats...

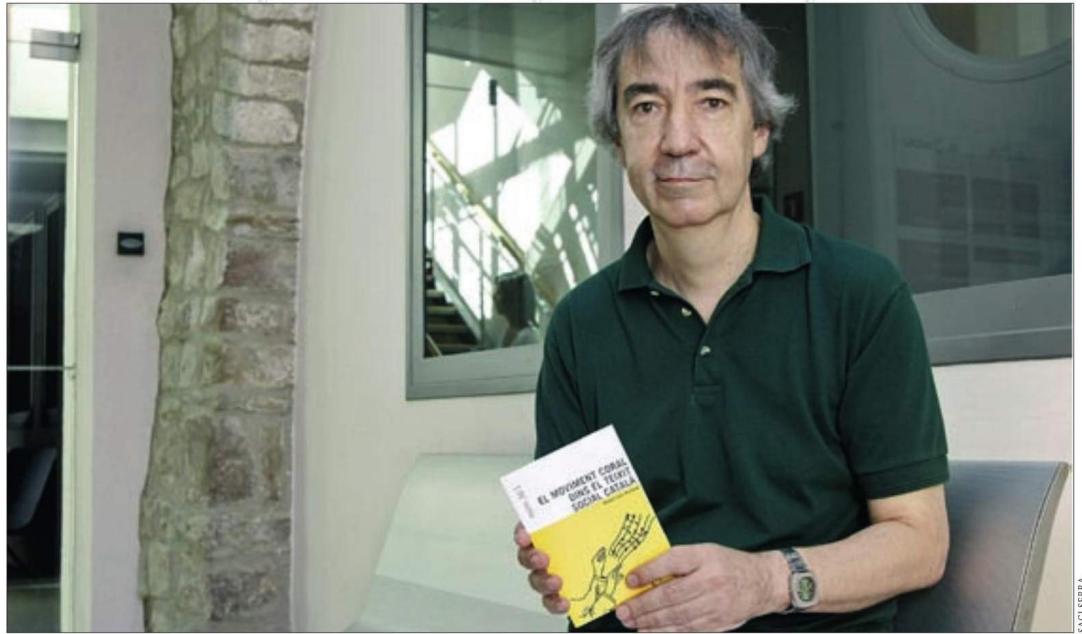
► 5 Septiembre, 2016

MIQUEL-LLUÍS MUNTANÉ, sociòleg i escriptor, publica 'El moviment coral dins del teixit social català'

“Si vol comprovar com canten els joves, fixi's en un camp de futbol”

VIATGE PEL MÓN CORAL

Sociòleg, escriptor i traductor, Miquel-Lluís Muntané (Barcelona, 1956) ha tingut també en la música una de les seves passions. Això i el seu interès pel món associatiu l'han portat a escriure el llibre *El moviment coral dins del teixit associatiu català* (Rafael Dalmau Editor), un manual molt llegible per tenir una noció de la importància que ha tingut a Catalunya, des de mitjans del segle XIX, un fet tan senzill com el de trobar-se per cantar. Muntané és autor d'una llarga llista de llibres de poesia, novel·la i assaig. Ha presidit la Federació Catalana d'Entitats Unesco i l'Associació de Crítics Musicals en Llengua Catalana.

SAGI SIERA

Vic

Jordi Vilarrodà
Quina mirada fa un sociòleg al món del cant coral?

Tinc formació musical, conec bé el món coral perquè en formo part, i el món associatiu sempre m'ha interessat. Una intersecció d'aquests tres àmbits m'ha portat a aquest treball: veure què ha aportat el món coral a la vida pública.

Cantar en una coral ha estat alguna cosa més que fer música, a Catalunya?

Es podria dir que sí, sobretot en èpoques en què Catalunya ha estat privada de llibertats polítiques i moltes activitats tenien aquest plus. Un concert de la Coral Sant Jordi, quan acabava amb el *Cant de la senyera*, era més que un concert.

Som un poble que canta, en general? O potser ho fèiem més abans que ara?

En general, sí. La gent canta a tot arreu. Totes les cultures tenen en la cançó un dels eixos bàsics d'expressió. Sí que hi ha hagut una evolució: potser fa cent anys es cantava fent feines... fent la sega o cosint xarxes de pescar. Però quan veus milers de joves en un concert corejant una cançó d'Els Catarres... no és també una manera de vehicular emocions?

Sense la figura de Josep Anselm Clavé al segle XIX, l'home que va fer cantar el

obriers, el nostre món coral no seria el mateix?

Clavé és un personatge singular, una figura digna d'estudi. Un dels seus grans mèrits va ser aquest: agafar gent d'un nivell cultural molt bàsic, alguns analfabets, i aconseguir que a l'acabar de treballar a la fàbrica, en lloc d'anar a la taverna se n'anesin a cantar "Sota del salze sentada una nina...". Això és gairebé miraculós! Els va despertar altres inquietuds: que aprenguessin a llegir, que anessin als ateneus... i a través del cant descobrir horitzons que mai haurien imaginat.

Per això no hi ha poble o ciutat gran de Catalunya que no tingui un carrer o plaça dedicat a Clavé!

A vegades, amb monument i tot. O una biblioteca, o un teatre...

I a principis del segle XX, ve el que anomena com a orfeonisme. Què és?

Va ser un intent de superació del moviment de Clavé. Els fundadors de l'Orfeó Català i tots els que el van seguir pretenien pujar un graó en el nivell del cant coral. I fixi's en tots els que neixen en el territori: l'Orfeó Vigatà mateix, i l'Orfeó Manresa, l'Orfeó Gracienc, l'Orfeó Reusenc i molts d'altres. Amplien el repertori amb obres de més dificultats, a compositors estrangers, i de fet, l'orfeonisme coin-

cideix amb el gran esclat wagnerià a Catalunya. Es tradueixen al català fragments d'òperes de Wagner! I també es caracteritza pel naixement de cors mixtos, perquè fins llavors eren només de veus masculines. Encara avui els que volen mantenir el purisme dels cors Clavé només admeten veus d'homes. El fet que té un significat social i també musical, al poder passar de quatre a vuit veus.

El franquisme representa un trencament. L'any 1947, neix la Coral Sant Jordi i és un símbol de represa...

Imagini's que al programa del concert posaven que el cor està format per un grup de joves i noies "al calor de sus hogares, típicamente cristianos...". Hi havia d'haver aquest preàmbul per justificar-ho! Oriol Martorell és un dels noms clau del moviment coral català, al costat de Clavé i de Lluís Millet, el fundador de l'Orfeó Català. Cada un d'ells encarna una etapa, i són capaços d'irradiar una gran influència més enllà de la seva coral.

CANTAIRE DE CORALS

Miquel-Lluís Muntané escriu el llibre també des de la perspectiva de cantaire: ha cantat a l'Orfeó Gracienc i actualment ho fa al cor de la Universitat de Barcelona.

La Nova Cançó que arriba als anys 60 del segle passat i el moviment coral, tenen bona relació?

Molt bona. Encara avui una de les peces que cantem més a les corals és una versió de la *Cançó de les mans* de la primera època de Raimon, que va fer el mestre Oltra. D'exemples n'hi ha moltíssims: Lluís Llach, Maria del Mar Bonet... I de seguida es van començar a fer moltes col·laboracions molt reeixides entre uns i altres, com la Coral Sant Jordi amb Lluís Llach en el mític *Campanades a morts*. O Rafael Subirachs amb l'Orfeó Manresa, i Maria del Mar Bonet amb el Cor Universitari de Palma.

Ara mateix, quina salut creu que té el moviment coral a Catalunya?

La salut del pacient toca molts aspectes... En general, crec que la salut és bona. Algunes coses potser no tan positives? Una de les mancances que tenim al país és que els ensenyaments artístics a Secundària són deficitaris, excepte en alguns casos de Batxillerat Artístic. Si vol comprovar com canten els joves, fixi's en els camps de futbol, o en un karaoke...

És un bon exemple per mesurar-ne el nivell?

Sí. A mi m'agrada l'esport, i he tingut ocasió de viatjar i veure'n en molts països. Li asseguro que sentir un esta-

di a Anglaterra o Alemanya cantant un himne no té res a veure amb el que sentim aquí. Pot semblar una broma, això, però no ho és. Els seguidors del Liverpool no són professionals del cant ni han assajat, però són gent més habituada a afinar i amb més sentit del ritme. Escolti, escolti aquí al Camp Nou quan canten allò de "ser del Barça és, el millor que hi ha..." fa tremolar!

Falta formació, doncs?

Sí, de mitjana no estem al nivell de corals d'altres països europeus: de l'Est, nòrdics, Alemanya... Amb notables excepcions, això sí.

I quins serien els cors de referència?

L'Escolania de Montserrat, és clar, un cor infantil valorat arreu del món. Un dels grans del seu gènere. O el Cor Vivaldi, que ha fet moltes gires internacionals.

La influència d'un programa com *Oh, happy day!* de TV3, és positiva?

A veure... ho veig d'una manera més aviat positiva. La televisió arriba a molta gent, i a molts que potser viuen molt allunyats d'aquesta realitat. Veure que hi ha gent que es troba per cantar i s'ho passa bé, és bo. Ara bé, aquest és un nivell una mica bàsic. Musicalment, no són propostes arriscades. I tampoc podem imaginar que el cant coral és només això, és molt més.